

**Salutul adresat de C. C. al P.M.R. și Consiliul de Miniștri
tovarășului IOSIF CHIȘINEVSCHI,
cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la nașterea sa**

Tovarășului Iosif Chisinevski.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romine te felicită călduros, scumpe tovarăș de luptă, cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a zilei tale de naștere.

Ca militant de frunte al partidului nostru, avind funcții de înaltă răspundere în partid și în stat, ai îndeplinit cu conștiințiozitate și adinc devotament sarcinile ce ti-au fost încredințate.

Partidul Muncitoresc Român, Guvernul Republicii Populare Romine și oamenii muncii din țara noastră acordă o deosebită prețuire meritelor tale, legate de întărirea partidului, de făurirea și consolidarea orinduirii democrat-populare.

Îți urăm din toată inima multă sănătate și putere de muncă spre binele partidului, al clasei muncitoare, al poporului, pentru construirea cu succes a socialismului în patria noastră.

COMITETUL CENTRAL
AL P.M.R.

CONSILIUL
DE MINISTRI
AL R. P. R.

DECRETUL

Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R.

pentru conferirea titlului de „Erou al Muncii Socialiste”
tovarășului Iosif Chisinevski, cu prilejul împlinirii
a 50 de ani de la naștere.

Pentru îndelungată și rodnică activitate în mișcarea revoluționară și pentru merite deosebite în făurirea și întărirea statului democrat-popular.

Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romine, decretează:

1. Se conferă titlul de „Erou al Muncii Socialiste” din Republica Populară Română, tov. Iosif Chisinevski.

Presedintele Prezidiului
Marii Adunări Naționale
PETRU GROZA

Secretarul Prezidiului
Marii Adunări Naționale
A. BUNACIU

„Luna Cărții”

DECEMBRIE
1955

Anceput pe tot cuprinsul țării marea sărbătoare a slovei: „Luna cărții”.

Dacă s-ar întocmi o socoteală a cărților ieșite din teascuri, pe ani și capete știutoare de slovă, începind cu cea dintâi tipăritură pe pământul românesc, liturghierul din 1508 al tipografului Macarie, lesne s-ar vedea că niciodată nu s-au scos atâtea cărți ca în ultimii cinci ani, de pildă. Două sute douăzeci și două de milioane două sute douăzeci și opt de mii!

Iar din această sumă nemaipomenită, aproape cincisprezece milioane de cărți, sînt pentru desjătarea copiilor: Și apoi trebuie să mai ținem seama că astăzi, pe tot cuprinsul țării sînt peste cincisprezece mii de vetre de lumină, de locuri de unde se împrășteie cartea de știință și literatură, și apoi încă 40.000 de biblioteci cu ușă deschisă pentru tot omul.

Iată unul, ca altele și altele altele: Biblioteca centrală din țirgul Drăgășanilor. Cum se popularizează aici cartea în cadrul concursului „Iubiți cartea”? Șefa bibliotecii, tovarășa Zoe Burlănescu, cu ajutorul său, alege cărțile ce trebuie cunoscute, iar profesorii Preliceanu Polixenia și Nicolaescu Gh. scot de aici anume părți și le întocmesc pentru a fi jucate pe scenă. Firește că au făcut rost și de costume și au ales actori dintre elevi. Privitorii din sală trebuie să ghicească din ce carte este crîmpeul ăsta de viață, jucat de actorii noștri. Cel care a dat răspunsul nimerit, vorbește apoi pe scurt despre autorul cărții, despre activitatea lui literară, despre cîte a mai scris.

A trecut vremea cînd pentru cei mulți și trudnici cartea era numai o inchipuire.

Minunea cea mare s-a împlinit astăzi, cînd într-atîtea sate și cătune cauți cu lumina neștiutorii de carte, cînd numai în cinci ani, din tiparnițele întreprinderilor poligrafice au ieșit mai multe cărți decît în cinci veacuri de stăpînire iacome și iubitoare de întuneric.

Luna cărții de acum e încă o dovadă a veșniciei de lumină ce va să vină pentru toți cîți își află numai în muncă mulțumirea trupului și a cugetului.

IOACHIM BOTEZ

Hunedoara-Deva

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 416 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 14 decem. 1955

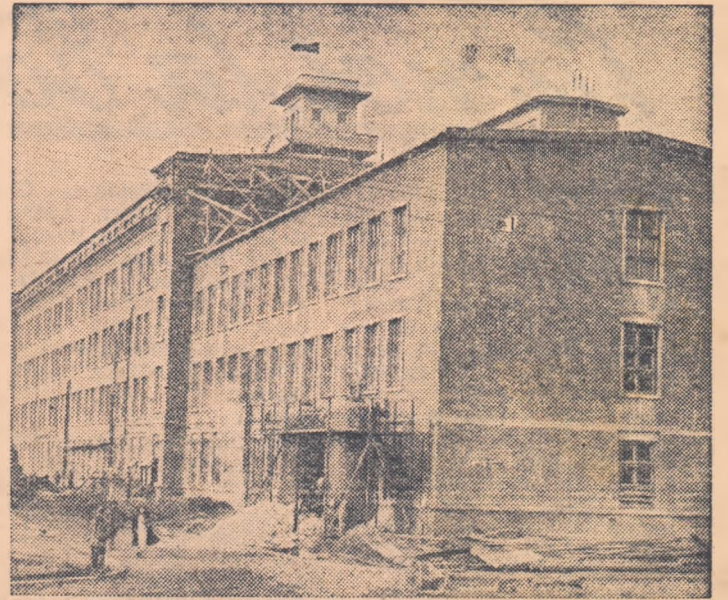
Noi și mărețe construcții

Dragostea și recunoștința oamenilor muncii față de partidul iubit se dovedesc prin fapte. Muncitorii de pe întreg cuprinsul patriei cinstesc cel de al II-lea Congres al partidului prin minunate realizări. Fabrici, termocentrale, combinate noi își vestesc apariția. La Paroșeni, în bazinul carbonifer Valea Jiului, s-a ridicat cea mai puternică termocentrală din țara noastră.

În regiunea Iași a intrat în funcțiune fabrica de penicilină și antibiotice. Acum cîteva zile primele fiole de penicilină românească părăseau fabrica. În apropierea Capitalei, se înalță, în prezent, combinatul de cauciuc.

Zilele acestea termocentrala de la Borzești începe să producă curent electric. Noua termocentrală, a doua mare centrală electrică ridicată în Moldova, este expresia grijii partidului și guvernului pentru ridicarea economică a acestei regiuni.

Și iată că la acest început de săptămîină ne-a fost hărăzită o nouă mare bucurie. Uriașul canal de aducțiune al hidrocentralei de la Bicz a fost străpuns.

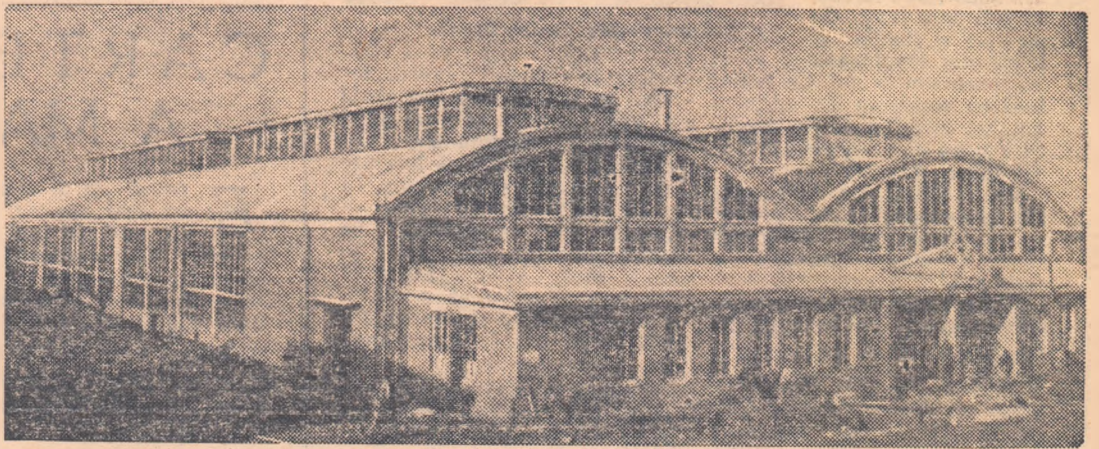

Un aspect al fabricii de antibiotice din Iași

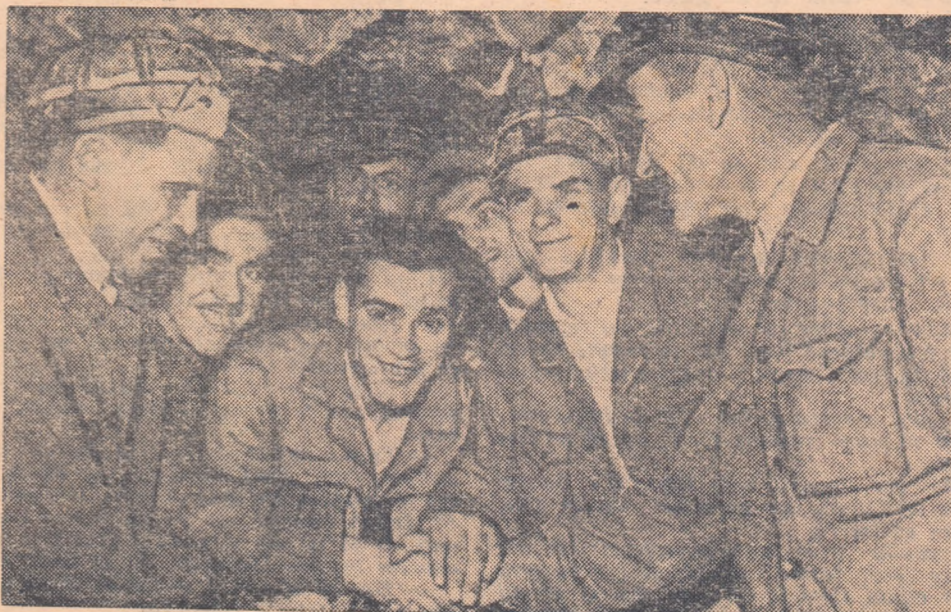
Echipele de tuneliști ale lui Pașca Gavrilă și Roman Ștefan au înirînt tîria muntelui. Sărbătorind victoria, muncitorii de la Bicz s-au angajat în cîntea

drocentrala înainte de termen.

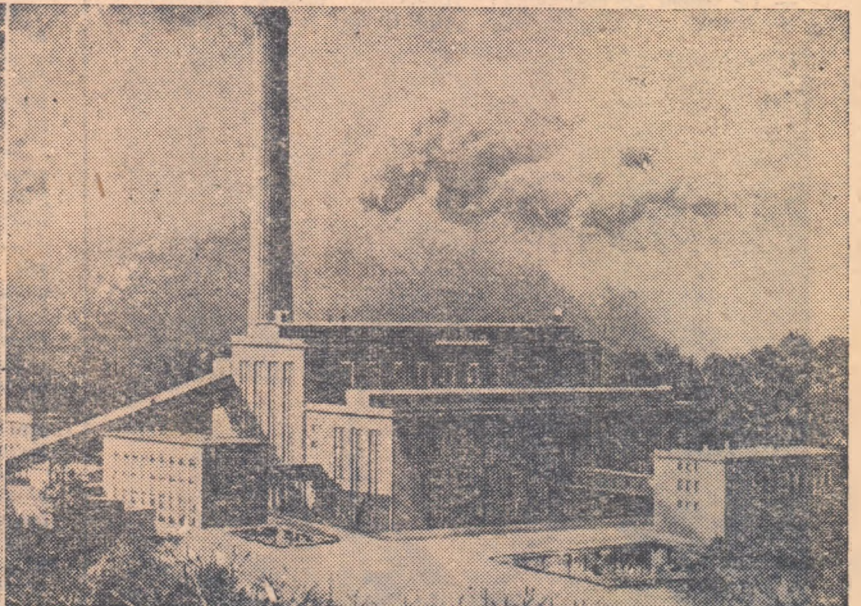
Aceste mari realizări sînt daruri ale minunatei noastre clase muncitoare, flori ale recunoștinței pe care oamenii muncii le aduc zi de zi prinos partidului, patriei dragi.

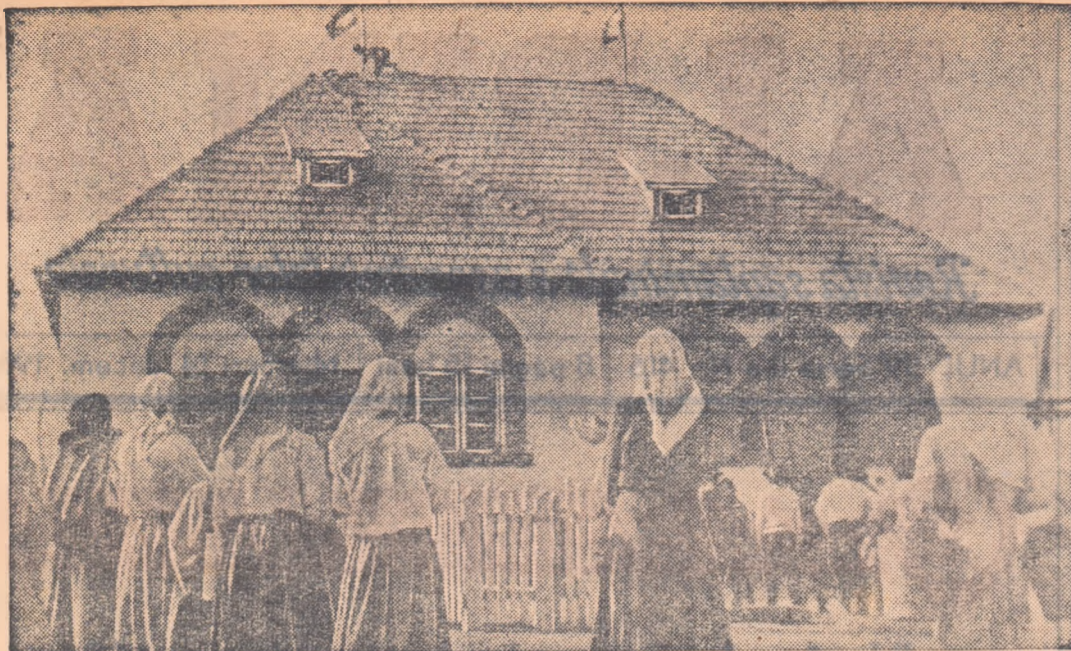
Construcția modernă a combinatului de cauciuc de la Jilava. El va produce mai multe articole de cauciuc decît produc în prezent toate fabricile de cauciuc din țară.

După străpungerea tunelului de la Bicz. Tuneliștii Gavrilă Pașca, Carol Alungii, Ștefan Roman și Dumitru Hosu, trăiesc bucuria izbînzii.

Termocentrala de la Paroșeni va produce în curînd energie electrică pentru întreagă Valea Jiului

S-a înălțat căminul cultural, mândrie a todireștenilor

COMUNIȘTII IN FRUNTE

La noi, la Todirești

Duminică de mai. Mă întorceam spre casă pe drumul meu obișnuit. Din coasta dealului am privit o dată satul... Așa își începe povestea Vasile Buzatu, secretarul organizației de partid din Todirești, un sâțuc îndepărtat pe meleagurile Pașcanilor. Povestea aceasta este în același timp și miezul filmului „La noi la Todirești” realizat de curind de studioul „Al. Sahia” din București.

...Secretarul are o voce caldă și blândă. Vorbește rar și așezat ca un om trecut prin multe încercări. Pe ecran o imagine urmează alteia însoțind povestea secretarului.

...E mic satul nostru și nu mai arătos decât altele. Dar tot ce se vede aici, oameni și locuri ne sînt tare dragi. Acum, gătiți în straie frumoase, se îndreaptă toți spre horă. Or să vină și flăcăii și fetele din Ruginoasa să joace aici la noi. Ce te faci însă cu vechitura din mijlocul satului, care ține loc de scenă? Și e urîtă ca un scaetă pripăsit într-o grădină.

Peste câteva zile, în adunarea obștească, Buzatu a propus ridicarea unui cămin cultural, iar obștea întregă a spus DA.

S-a întâmplat însă că în același timp, din mijlocul femeilor s-a ridicat altă dorință. O apărau mai cu osebire nevasta lui Buzatu mamă eroină, o apăra lelea Maranda care născuse cîndva un prunc sub fagul din capul satului.

— Nouă ne trebuie neapărat o casă de naștere.

— Le facem pe amîndouă! a hotărît el și alăturîndu-și

oameni de nădejde ca Ghiță Rusu, moș Toader Lăcătușu și alții a pornit la treabă.

Lui Ion Corbu, bătrînul jalbăbar al satului, i-a fost dat să scrie în hrisovul său faptul acesta de viață nouă: În Todirești se înălțau deodată două lăcașuri. Raionul a trimis un inginer, iar ceferiștii din Pașcani lemn lucrat gata. Dar

Comunistul Vasile Buzatu

prinsi în iureșul înnoirii, lovind cu sete în ce a fost vechi și urît, oamenii au uitat să-și plătească autoîmpunerea. Comuniștii au purces să înlăture de îndată și acest neajuns. Ei și-au achitat primii această obligație față de comună, pe urmă au mers din casă în casă. Moș Corbu „jalbăbarul” s-a apucat acum să scrie lozinci agitatorice și așa au dat toți sătenii banii datorati pentru autoîmpunere.

Curînd în căminul cultural, clădit din dragoste pentru lumină, echipa de jocuri frămînta podeaua scenei, jucînd cu foc înțitul brișor în fața oșpeților scumpi, muncitorii de la Pașcani. Alături, la casa de naștere, a ciocănit tot atunci în poarta lumii, Petrea Bocan, primul prunc năs-

Moașa Elena Negrea veghează. Primul oaspe al casei de nașteri, micuțul Petrea Bocan, a venit pe lume.

cut aici. L-a văzut lelea Maranda și, fără să vrea, s-a gândit la fagul din capul satului...

În zorii aceleiași dimineți primul tractor s-a ivit în sat să spargă haturile: 14 faamlii, înghetaseră între timp o întovărășire agricolă...

...Trec și acum pe vechiul drum spre casă — își termină povestea Vasile Buzatu — și îmbrățișînd adesea cu privirea satul nostru, simt cît de sus ne poartă cărarea.

Filmul „La noi la Todirești” va rula alături de numeroase alte filme — sovietice și romînesti — în cadrul „Festivalului filmului pentru sate”, organizat în cinstea Congresului partidului de Ministerul Culturii și Ministerul Agriculturii, de la 17 decembrie 1955 pînă la 1 aprilie 1956 și va fi încă un prilej de îmbogățire a cunoștințelor, de desfătare a sufletelor, pentru că bătălia viitoarei recolte să ne găsească pregătiți, gata de noi și noi realizări.

Sfat apicol

Ingrijirea albinelor in timpul iernii

Familii de albine bine pregătite pentru iernat și a-mume familiile puternice, cu multe albine tinere, cu provizii de hrană îndestulătoare (18—20 kg. miere de bună calitate) și bine apărate de frig nu-i dau prea mult de lucru stuparului în timpul iernii.

Pentru a putea lupta împotriva frigului, albinele se strîng unele în altele pe faguri, formînd un ghem în interiorul căruia, cu tot gerul de afară, temperatura nu scade niciodată sub 14 grade. Albinele produc căldură prin mișcarea aripilor, a picioarelor și a abdomenului. Consumul mijlociu de miere în primele luni ale iernii este de 700 grame pe lună, iar în februarie și martie ajunge la 2 kg și chiar 3 kg. Cantitatea de miere necesară iernatului este deci de 7—10 kg. Restul pînă la 18—20 kg., cît trebuie lăsat unei familii atunci cînd e pregătită pentru iernat, cuprinde hrana albinelor din timpul primăverii, pînă la ivirea unui cules principal.

Familii slabe, cele lipsite de hrană, precum și cele prost împachetate, cer o supraveghere atentă din partea stuparului. Controlul iernării se face prin ascultare la urdiniș. Dacă albinele ierneză normal se aude un zumzet ușor, neîntrerupt,

produs de mișcările corpului lor. Bizfiul prea puternic sau prea slab arată că iernarea nu se face normal și albinele trebuie ajutate. Cercetarea familiei de albine se face într-o cameră încălzită la o temperatură de 25 grade. Dacă se constată o lipsă de hrană se introduc în stup faguri cu miere sau sirop de zahăr (pregătit din 2 kg. zahăr și 1 kg apă). În cazul mușcării fagurilor datorită unei aerisiri proaste se va îndrepta

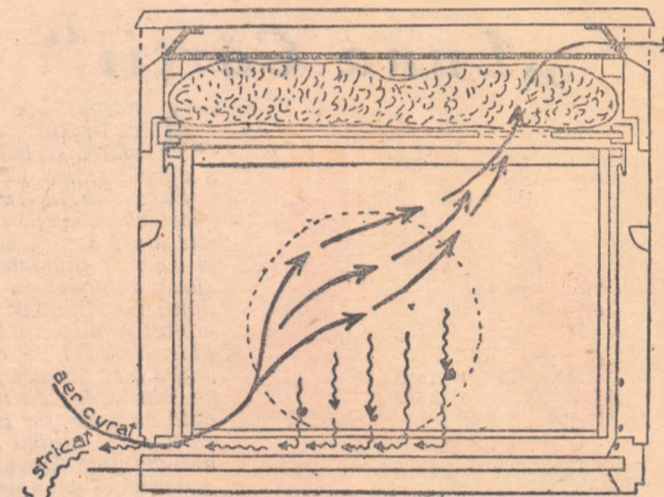

Apărătoare contra șoarecilor

acest lucru înlăturîndu-se o scîndurică a podișorului și punîndu-se deasupra o salteluță de paie. În felul acesta se creează posibilitatea formării unui curent de aer care elimină vaporii de apă. Pătrunderea șoarecilor în stup va fi înlăturată prin așezarea la urdiniș a unor grății.

În tot timpul iernii se va veghea ca familiile de albine să stea în liniște, fără ca stupii să fie zguduți sau izbiți.

Dr. T. BOGDAN

O perfectă aerisire a cuiburilor asigură o iernare bună albinelor și împiedică mușcărea fagurilor și pereților interiori al stupului. Desenul de mai sus arată cum se face aerisirea în stup.

CARTEA A MAI CÎȘTIGAT UN PRIETEN

E trecut de 9. S-a întunecat de-a binelea. Prea tirziu nu-i, dar una câte una, ca niște pete galbene, luminile de la ferestrele caselor au prins să se topească în smoala nopții. Vara așa-i: satele se trezesc cu noaptea-n cap, treburi sînt multe, ziua e lungă și pînă se înserază oamenii ostenes. Așa-i și-n Avrîg.

Și Gheorghe Roman e trudit, dar îngrijorarea nu-i dă pace.

— Hm! — pușnește de fiecare dată, îndesînd înapoi în buzunarul de la piept al laibărului, ceasul cît un ghioc.

Maria, fătuta lui, întîrzie. Cînd s-a întors de pe hotar cu nevastă-sa, n-a găsit-o acasă. În timpul asta fata stă la bibliotecă. De altfel mulți din cei de seama ei își fac vacul pe acolo. Cînd se va întoarce are s-o probozească negreșit.

Intr-un tirziu, ușa se dă de perete ca smulsă din fițini și, cu obraji roșii, răsufînd grăbit, Maria trece pragul iute ca un titirez.

— Am întîrziat, iartă-mă taică!... dar știi, nu s-a putut, trebuia să stau pînă la urmă... să mă-nscriu.

Gheorghe simte că nu-i bine s-o repeadă. Prea e bucuroasă fata. Are pe semne de ce.

Înțelegîndu-i parcă nedumerirea, copila urmează:

— Știi, e vorba de un fel de întrecere... Avem să citim anumite cărți; au să ne dea insigne...

Gheorghe ascultă, cere lămuriri... Auzise el de bibliotecă, dar pe acolo nu se prea îndura să treacă.

Și copila povestește, povestește într-una despre cărți, despre oameni, despre bucuria celor cițiva tineri care s-au înscris primii la concursul iubitorilor cărții. Isof Nicolae, Budai Nicolae, Sebeșan Andrei... Gheorghe îi știe pe toți; vrednici feciori!

— Baci Coșofană, — continuă fata — o vînit și el.

— Și Coșofană! — se miră Gheorghe.

Coșofană nu e tînăr, dar pe la bibliotecă umblă. „De acolo s-o fi trăgînd așezarea cuiburilor de cartofi, care i-a făcut grădina să arate ca un caiet de aritmetică... N-o fi întîrziat fătuța degeaba”, își spusese Gheorghe.

Au trecut de la seara aceea cîteva luni. În coasta Avrîgului munții și-au împodobit coamele de argint. E iarnă. S-a întunecat de mult. Pe ulița pustie zoresc doi trecători, un om și o fată, vorbind însufleteți:

„Și Milrea Cocor — văzuși tată — vai de copilăria și tinerețea lui... Frumos mai povestea baci Coșofană!... Pe semne fiindcă a fost și el la fel de năcăjit.

— Toți 26 pe ciți i-a ascultat comisia azi, au povestit frumos. Le-au plăcut oamenilor cărțile. Li se aseamănă viețile cu ale celor din cărți. Tu fătuță, da' noi nu ne-om face de rîs oare?

— Se poate, taică!... Să ne vie numai rîndul la examinare, ai să vezi dumneata!

— îl încredințează Maria.

Cînd Gheorghe și fiica lui Maria au ajuns acasă, trecuse de miezul nopții...

— Bine omule, ai dat în mîntea copiilor? — se ofări la Gheorghe nevastă-sa, îndată ce trecu pragul tinzii.

— Ei și tu... Doar nu era să las copila singură așa de tirziu, — spusese, ocolînd adevărul.

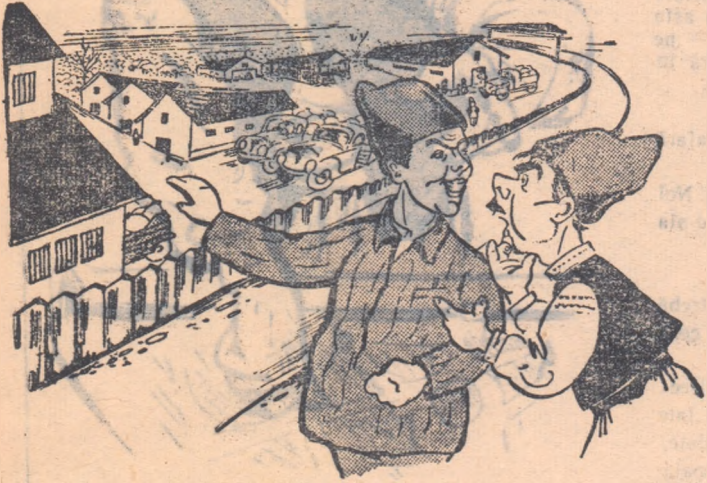
— Lasă-l mamă — încercă Maria să-și sprijine tatăl. Baci Coșofană are 46 de ani și-i în concurs. De amu și tata-i în concurs; 48 sîntem înscriși, iar 26 au și fost examinați. O să ne vie și nouă rîndul și o să-ți aducem insigne frumoase. Ai să vezi!

— Da, ai să vezi! socoti de datoria lui s-o încredințeze și Gheorghe.

E. CIOBANU

Gospodăria agricolă colectivă din satul Sudiți, raionul Slobozia, și-a construit 3 grajduri, 2 saivane, 1 magazie de 50 vagoane, crescătorie de porci, adăposturi pentru păsări, etc. Fermele colective cuprind 2000 oi, 153 cai, 9 bovine și o mulțime de porci, păsări, stupi.

(Agerpres)

— Ce-ți aici, flăcăule? Tîrg?...
— Nu bade. E colectiva noastră!

Scrisori din S. M. T.

Tăranii muncitori ne privesc cu DRAGOSTE și ÎNCREDERE

An de an a crescut rolul activ al stațiunii noastre în organizarea țăranilor muncitori din împrejurimi în cooperative agricole. Voi arăta pe scurt cum am reușit să câștigăm încrederea țăranilor în S.M.T., în mecanizarea lucrărilor agricole, în formele de organizare cooperatistă a muncii.

De la bun început, am ținut seama de faptul că cel mai important mijloc prin care putem dovedi folosul muncii unite cu mijloace mecanizate, pe mari întinderi de pământ, este calitatea bună a muncilor agricole făcute de stațiune. Recoltele mari de cereale obținute la hectar au dovedit că arătura făcută cu

plugul tras de tractor sau semănatul cu mașina, sînt net superioare tuturor metodelor și mijloacelor moștenite din moși-strămoși.

De pildă, tractoriștii Ion Gh. Vasile, Pirvu O. Vasile, șefii de brigadă Mitică D. Mihalache, Anghel Nicolae etc., au făcut an de an lucrări de bună calitate pe terenurile gospodăriilor agricole colective din comunele Sălciule și Dumbrava. În anul 1950 aceste gospodării colective au scos în medie cu 500 kg. grâu și 600 kg. porumb mai mult la hectar față de țăranii muncitori cu gospodării individuale.

O bună parte dintre brigăzile noastre de tractoare lucrează de 2—3 ani pe terenul aceleiași gospodării agricole colective sau întovărășiri agricole. De exemplu, brigada a II-a, condusă de utemistul Deciu Radu, lucrează pe ogoarele gospodăriei agricole colective „Gheorghe Doja” din comuna Boldești, încă din anul 1952. Între brigada noastră de tractoriști și brigăzile de cîmp ale gospodăriei există o strînsă colaborare în muncă, iar rezultatele se văd an de an. Anul acesta, de pildă, gospodăria colectivă din Boldești a scos o producție medie de 3.300 kg. porumb boabe la hectar, fapt ce a avut drept urmare creșterea numărului de familii de țărani muncitori intrate în gospodărie și înființarea în comună a unei întovărășiri agricole.

Noi vrem să folosim în bună parte zilele de iarnă pentru a desfășura o temeinică muncă de agitație; să facem cît mai bine cunoscute statutele de organizare și funcționare ale întovărășirilor agricole și gospodăriilor colective; să popularizăm recoltele mari obținute în sectorul cooperatist din agricultură; să ajutăm la cunoașterea tehnicii mecanizate, a sprijinului mare pe care S.M.T.-ul îl dă țăranimii muncitoare pentru ridicarea agriculturii, pentru o producție mereu sporită. În toate cele 14 comune din raza de muncă a S.M.T.-ului nostru vom sprijini de asemeni munca din perioada de iarnă a căminelor culturale.

Acestea sînt cîteva din angajamentele cele mai de seamă cu care comuniștii, utemiștii, întreg colectivul de muncă al stațiunii noastre, întîmpină cel de al doilea Congres al partidului.

IONIȚA OPREA
director al S.M.T. Ciorani,
regiunea Ploiești

I. SBIRCIOG
corespondent

La îmoărtirea veniturilor

Iată-i pe colectiviștii din Făcăeni, raionul Fețești în cel de al șaselea an de muncă în colectivă. La a șasea sărbătoare, cînd fiecare primește după munca și strădania lui din timpul anului

E minunat să-i vezi în haine de sărbătoare, avînd între ei — așa cum a fost în tot timpul anului — pe inginerul agronom Albușescu Ion, și ascultînd darea de seamă a consiliului de conducere. Multe din izbîzi sînt cunoscute, dar parcă din darea de seamă reiese mai limpede cine și cum a muncit. Bunăoară, recolta medie la grîu pe cele 437 hectare a fost de 1.671 kg. Dar pe o suprafață de 50 hectare s-au obținut 3.029 kg. la hectar. La porumb recolta a fost nemaiîntîlnită prin partea locului. În medie s-au scos 5.600 kg. la hectar. Iată însă că echipa condusă de Stoian Dumitru a scos de pe 19,50 hectare, cîte 7.802 kg. la fiecare hectar. Mai multe echipe au scos peste 6.000 kg. la hectar. La orzul de primăvară recolta medie a fost de 2.577 kg. la hectar. Și spre mîndria colectiviștilor, darea de seamă arată la fiecare cultură, la fiecare sector, depășiri importante.

E greu să înfățișezi bucuria întregii adunări cînd s-a anunțat cît a crescut de-a lungul a șase ani de muncă în colectivă valoarea zilei-muncă. Tabelul de față ne arată cum, din an în an, a crescut cantitatea de cereale cuvenită colectiviștilor pentru fiecare zi-muncă:

1952	1953	1954	1955
3,200 kg. cereale	10,160 kg. cereale	12,449 kg. cereale	18,565 kg. cereale

Iată cum față de anul 1952 valoarea zilei-muncă a crescut cu 15,365 kg. Aceasta în afară de bani numerar și alte produse.

25 DE CARE DE BUCATE INTR-UN SINGUR PĂTUL

Printre membrii gospodăriei se află și Bucur Vasile. Impre-

Vasile Bucur duce spre casă cel de al 24-lea car cu bucate.

una cu familia, el a făcut 1.590 zile-muncă, pentru care a primit 17.498 kg. porumb, 8.745 kg. grîu, 1.590 kg. orz, peste 1.000 kg. floarea soarelui, sute de kilograme mazăre, fasole, 24 kg. lînă, 246 litri vin, 2.503 kg. varză, 46 kg. brînză, 15 kg. miere de albine, sute de kilograme cartofi, zarzavaturi și peste 50.000 kg. furajie în

total, Bucur Vasile a adus acasă peste 28.000 kg. cereale încărcate în mai mult de 25 care, fără să mai socotim banii ce-i va primi la sfîrșitul lunii. Peste 16.468 kg. produse în afară de furajie și altele a primit și Ioniță M. Victor pentru cele 787 zile-muncă, făcute cu familia sa

total, Bucur Vasile a adus acasă peste 28.000 kg. cereale încărcate în mai mult de 25 care, fără să mai socotim banii ce-i va primi la sfîrșitul lunii. Peste 16.468 kg. produse în afară de furajie și altele a primit și Ioniță M. Victor pentru cele 787 zile-muncă, făcute cu familia sa

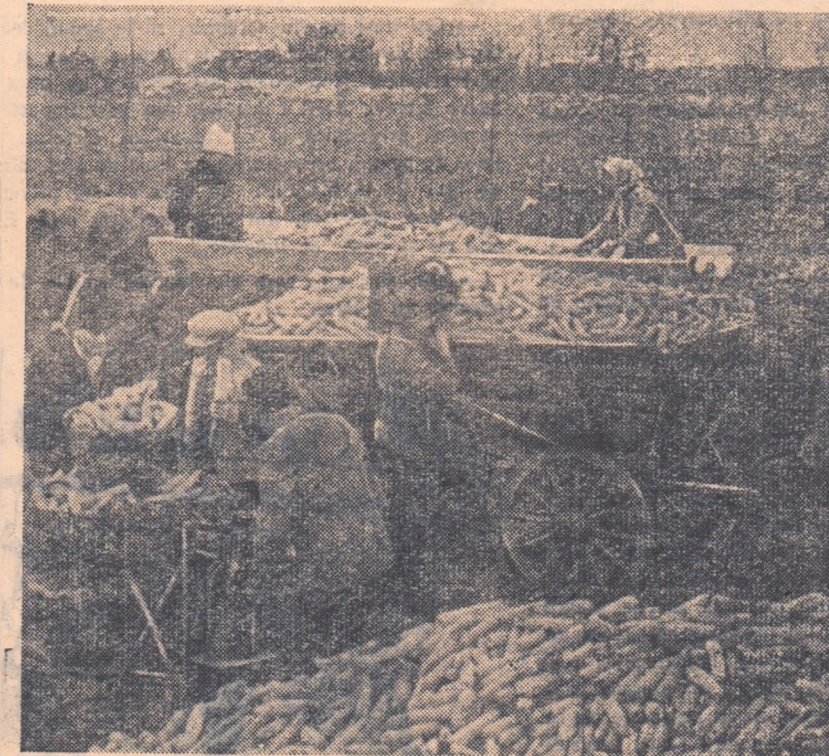
GRIJA PENTRU CEI BATRINI

Ar fi avut ce vedea în această zi și cei care spuneau că gospodăria colectivă nu s-ar îngriji de cei care din cauza bătrînețelor sau bolii nu mai pot munci. Iată-l pe bătrînul Tudor I. Stancu ștergîndu-și lacrimile de bucurie de pe ochii săi slăbiți de bătrînețe. Gospodăria i-a dat 550 kg. porumb, peste 300 kg. grîu, 33 kg. floarea soarelui și fasole. Sute de kilograme produse primesc și Șerban Elena, care are 72 ani și Manea V. Andrei, bolnav de doi ani de zile și alți 37 bătrîni ce nu mai pot munci.

Dar bucuria zilei de sărbătoare nu s-a terminat. E vorba doar de răsplata muncii și colectiviștii din Făcăeni cunosc statutul, cunosc frunțașii și știu să-i răsplătească. Zeci de echipe au depășit planul de producție ce l-au avut și acestea trebuie să se bucure după statut de roadele strădaniei lor. Să primească plata suplimentară pentru depășirea producției.

Echipa frunțașă, condusă de Ioniță M. Victor, pentru o depășire de 13 la sută față de plan a primit în plus 72 zile-muncă; echipa condusă de Dumitru Stoian a depășit producția cu 20 la sută și a primit în plus 119 zile-muncă. Anoi au urmat alte și alte echipe, cărora conducerea și întrea-ga adunare le-au dat toată cinstirea și răsplata pentru vrednicia lor.

C. MUNTEANU

Produsele cuvenite colectiviștilor sînt cîntărite și încărcate în care.

Șeptămîna

de la 17—23 decembrie 1955

CALENDAR AGRICOL

IN CIMP— În toate regiunile țării se curăță complet terenul de tulpini de porumb, floarea soarelui și bumbac. Dacă deasupra semănturilor s-a format o pojghiță de gheață, o spargem trecînd cu vitele peste cîmp sau se împrăștie pe semănturi cenușă, pămînt, etc.

IN GRADINA DE LEGUME — Se controlează starea de depozitare a semincilor legumicoli (morcovi, varză, pătrunjel, păstîrnac, etc.) și se îndepărtează exemplarele putrede. Se face aprovizionarea cu semințe de soi.

Ing. V. ALEXANDRU

TIMPUL PROBABIL

Vremea va fi nestatornică: friguroasă la început, apoi caldă ziua și rece noaptea. Cerul va fi schimbător: întii noros, apoi senin, după care se va acoperi iarăși și va ploua. De la 17 la 18 decembrie timpul va deveni friguros. Vor cădea ninsori locale.

Între 19 și 20 decembrie vremea se va încălzi ușor ziua. Cerul va fi mai mult senin, iar dimineața în cîmpia Dunării și pe platoul Tirnavelor ceață. De la 21 la 23 decembrie, vremea se va menține călduță, cu cerul mai mult înorat.

N. TOPOR

Stegulețele roșii

Vasăzică, o sarcină ca altele altele, își spunea Gherasim în drum spre casă. Numai că, e una deosebită. Dacă de-o pildă, cu înșămînțările, cu agrotehnica și munca de lămurire, cu predarea cotelor și contractările, cu dracu mai știe ce, vom duce-o mereu înainte, cu asta, cu sarcina de-acuma gătam în toamna și iarna acestui an. Și n-are să mai fie veac sarcina asta, cătu-i lumea și pământul. Ce bucură om fi să spunem tuturor :

- Fraților, în sat la noi toată lumea știe carte...
- Și sugacii? ne-or zîmbi frații. Îngăduitori.
- Nu, sugacii or suge de la mame învățate.

Scurt... Dacă stai și te gîndești, pentru așa rezultat, osteneala nu-i zadarnică. Gherasim își aduce aminte foarte bine de năcazurile sale. Aș cincilea între nouă copii la casa mult prea amărîtă a părinților... Au trecut greu anii copilăriei; parcă-s înnecați în ceva neguros... Ajuns de vîrstă școlii n-aveau nici cu ce-l îmbrăca. Stătea iarna lângă fereastra aburită, cu margini de gheață groasă împrejur și se uita cu jînd cum trec oamenii pe drum. Zăpada scrișnea sub încălțări... Pe ulița dinspre întirim urla toată ziuica gloata copiilor la săniuș. O dată, scăpat de sub ochii mamei, Gherasim și-a luat în spate o haină a tatălui și în țîrlăci de papură, cu capul gol, a trecut repede pîrleazul din fundul grădinii și a dat în ulița cu pricina. Vai, vai, ce era acolo... Cum lunecau săniuțele la vale. Sta ca fermecat, uitînd că-i degeră picioarele în țîrlăci uzi. S-a amestecat în gloată, fugea după săniuș, se da peste cap în vreme ce haina cea lungă flutura pe lângă el ca un steag sur. Dar ziua era aspră, și l-a răpus degrabă. A avut fericirea să lungece o dată pe săniuța cuiva. Dup-aia, a simțit că-l apucă o căldură dumnezeiască și s-a lăsat moale în drum, cum nu se poate mai fericit. Toată iarna a bolit în urma acestei neasemuite fericiri.

Apoi, a ajuns sluguță. mai întîi la miel, apoi la cîrlani; dup-aia la vite și la muncă. În preajma războiului s-a dus recrut și n-a mai venit în sat decît după cinci ani încheiați, în care vreme a străbătut pe jos ca infanterist dumnezeu știe cîți kilometri. De trei ori a fost rănit, dar fără noroc; răni ușoare, ușor de vindecat. Din spital trecea în refacere, dup-aia în rezervă, dup-aia înapoi, completare de efectiv. S-a întors bătrîn și cu inima pustie.

Cînd s-a înscris în partid abia știa să se înscălească. Acuma știe carte ca apa, e secretarul organizației de trei ani, are căsuța lui, nevastă și copii... Așa că Gherasim Breazu știe ca nimeni altul ce-nseamnă neștiință de carte.

— Ce părere ai, Breazule, lichidăm și la voi analbetismul? I-a întrebat primul secretar la ședință.

— Eu așa socot... Condiții sînt. Da' aș vrea despre întovărășire să vă spun... Am face-o la primăvară...

— Și-asta-i bună. Dar să nu uiți sarcina de-acum: în '56 — nici un analbet.

Ajuns acasă, Gherasim Breazu, înțeles cu biroul organizației, convocă o ședință deschisă de partid la care să participe învățătorii, sfatul popular cu deputații, utemiștii. Trecu și pe la domnul părinte, grăindu-i astfel:

— Domnule părinte, dă-ne și-acuma o mină de ajutor. Sloboade o vorbă la biserică, mai grăiește cu femeile, că-i cam greu cu ele. Musai să lichidăm cu neștiința de carte.

Părintele, om încă tînăr și activ, aprobă cu voie bună și veni bucuros la ședința amintită.

Înainte de asta însă, Gherasim a lucrat două seri la rînd cu directorul școlii, la căminul cultural. S-a îndăritat la ședință cu un lung sul de hîrtie.

— Iată — începu el, cînd toată lumea fu prezentă — avem aici planul satului nostru, împărțit pe unsprezece circumscripții cite sînt. Nu știu dacă i-om putea aduna pe toți analbetați la școală, așa că m-am gîndit să-i grupăm în centre. Ei, să privim oleacă harta asta. După cum știm, în fiecare circă avem un anumit colectiv format din deputat, învățător și responsabilii de sectoare. Ia să punem un steguleț alb acolo... Buun. Acuma, să însemnăm cu stegulețe negre locurile analbetaților... și cu stegulețe roșii, locurile membrilor de partid. Ce ne arată harta, fraților?

Harta arăta foarte lămurit că în unele circumscripții nu exista nici un analbet, în vreme ce în altele se aflau cite patru-cinci. Tot așa se grupau și membrii de partid; în unele circumscripții nu locuiau nici unul, în altele îngrămădeală.

— Iată ce ne-am gîndit noi, în biroul organizației. Din unsprezece circumscripții, patru n-au nici un analbet. Pe astea le ștergem cu roșu — le scoatem din cauză. Rămîn, după cum se vede, șapte. Bun... Dintre astea, vedem că trei n-au nici un membru de partid — în schimb, au analbetați. Socotim să luăm toate forțele și să le îndreptăm către circumscripțiile cu pricina. Așa că vom avea niște colective puternice, de care să răspundă pentru învățămînt un învățător, pentru munca politică și mobilizare doi membri de partid, deputatul și un utemișt. Biroul organizației de bază trasează comuniștilor sarcina și cere sprijin ce-

lorlalți ca, în cel mult trei zile să avem la sfatul popular următoarea evidență despre: casa în care se vor ține lecțiile seara, în ce seri se va preda și în ce seri se vor organiza lecturi în colectiv... Ce materiale trebuie să asigure sfatul popular pentru ca treaba asta să meargă ca o roată unsă. Și al treilea lucru — pe care-l stabilim acum — cine-s oamenii care intră în fiecare colectiv. V-aș ruga să vă spuneți părerea.

Primul se sculă preotul:

— După cum văd, pe mine m-ai lăsat pe dinafară — spuse el cu destulă amărăciune.

— Nu te supăra, părinte... Te știm că ne ajuți. Noi te rugăm să ne sprijini în munca de lămurire; d-aia te-am și invitat la ședință.

— Prea bine. Mi-oi da toată osteneala.

— De ce să nu-i adunăm la școală pe toți? întrebă un deputat. De unde scoatem table pentru șapte centre cite-or fi?

— Nu-i nevoie de tablă, frățioare! interveni directorul. — Utemiștii noștri au primit sarcina să taie litere din carton. Învățăm să scriem direct pe caiete, cu creionul. Ne-am gîndit noi. Pe lângă asta, la școală omul vine mai greu; unii stau foarte departe. Pe cînd în vecini, mai repede ajung. Pe de altă parte, învățătorii vor răspunde fiecare de un număr fix — patru, cinci analbetați. Va fi o descentralizare, cu răspundere personală. Vom iniția întreceri, vom eviden-

povestire de DUMTRU MIRCEA Laureat al Premiului de Stat

ția, vom analiza mult mai lesne munca fiecăruia. Eu cred că părerea tovarășului secretar e că se poate de bună.

— Nimic de zis — spuse iar același deputat de mai înainte, un om înalt și mustăcios — dar nu putem obliga pe gazda casei unde ținem lecții să ne încălzească și să ne dea lampă...

— Astea cad în grija sfatului popular și în răspunderea directă a deputatului din circă.

— Cheltuială... zdroabă... mormăi din sală o voce nemulțumită.

Auzind-o, Gherasim Breazu se ridică repede în picioare. Pe frunte i se încrețiră niște dungi de supărare.

— Cui nu-i convin sarcinile, să le spună de-acuma. Nu-l forțăm să facă ce nu-i place. Dar avem dreptul să-l criticăm. Veți putea zice că mie nu mi-a rămas nimic altceva decît controlul. Am să-l împart cu tovarășul președinte și cu tovarășul director. Eu pe linie de partid, președintele pe linie de sfat, directorul pe linie de învățămînt. În ceea ce mă privește, voi intra și-n colectivul din circumscripția mea. Eu cred că-i că se poate de limpede...

— Dar sînt unii care nici nu vor s-audă de carte! observă un tînerel.

— I-om lămurii, nu-i așa, tovarășe secretar? se auzi drept răspuns vocea părintelui.

Secretarul zîmbi mulțumindu-l cu o înclinare din cap. Cînd după asta se trecu la întocmirea colectivelor de circumscripții și într-un tîrziu oamenii se risipiră.

La vreo două săptămîni se nimeri prin sat un gazetar care stătu îndelung de vorbă cu secretarul Breazu Gherasim. Secretarul se arăta mulțumit și-l îndemna mereu pe gazetar:

— Folosește, tovarășe. Măntîncă; mai bea un pîhărel. Iar după ce ne împăcăm cu dușmanul — și-și arată mijlocul — dăm o raită pe la centrele de alfabetizare. Invață carte ultimii treizeci și doi de analbetați. Auzi? Uhmimii. Alții n-au să mai fie. Știi dumneata ce înseamnă asta? Mai întîi înseamnă că am isprăvit cu o sarcină. Gata. Alta la rînd. Dacă vrei să știi, la anul ne-om bate nu cu analbetații. Ne-om bate să înscrim cit de mulți la cursul seara... Folosește, tovarășe, folosește. Să-ți mai torn un pîhărel? He, te uiți la copiii mei... Vezi-i? Ei n-au să creadă cînd or ajunge la anii priceperii, că nu cu mult în urmă, în sat la noi, jumătate dintre oamenii maturi nu știau carte... Intocmai cum nu pot să creadă că la anii lor eu n-aveam nici măcar opinci, necum ghețe... că nu mergeam nici la școală, nici la săniuș. Că în'r-o iarnă m-au adus acasă degerat de pe ulița întirimului... Așa tovarășe, folosește. Să trăiești. Să știi că în primăvară avem întovărășire, iar în capul satului am să pun cu mina mea o tablă: „În satul nostru, toată lumea știe carte“.

Gherasim Breazu zîmbea duios, cu o lumină caldă în priviri. Pe pat, între ceilalți frățiori, o fetiță bălaie citea încetișor dintr-o cărticică:

— „Cucurigu, boieri mari,
Dați pungața cu doi bani“.

(Desene de P. MANU)

Tare
Tare
C-ai
Cun
Că
Dru
Și
Mur
Min
Cote
Fără
Cum
C-ai
La
Ajut
Nu
Noi
Sem
Și
Cote
Plan
Cum

Si

Fru
Am
Scr

— Că
Da
De
Că
De
Că
Cin
Că
Bin
Și
De
Să
C-

F
M
T
L
Z
N
G
P
A
F
E
C

F
M
J
C

L
F
T
L
V
C
S
C

re mi-e
na plină

inima plină,
fața senină
și neobosit
pus al meu partid.
ne deschide
fără de obide
să trăim,
e-o prețuim.
c-avem, măi frați,
Tupilați
m intrat
ul m-a-nvățat
din cartea lui
pecului.
ingineri
trudim ca ieri
m peste hat,
în pătrat
am adunat,
-am predat,
îndeplinit
ul ne-a vorbit.

de GH. AVADANEI
colectivist în G.A.C.,
„21 Decembrie”,
comuna Tupilați,
raionul Piatra Neamț

**cinstea
SATULUI**

de de cicoare
mândră scrisoare
e la armată:
nu și supărată
o duc bine
re dor de tine
le-al meu sat
-or fi schimbat
lană am plecat.
i cătanie
multe și stele
, instruieste
vălăuiește
o să ascuți
celor mulți
ea satului
g partidului.

uzită de la o față
Olănești-R. Vilcea

Ne-a învățat partidul

arțar
le iar
fost amar
argat
tr spurcat.
bătoare
t sub soare.
au bătut,
răzbătut,
u topit,
răzbit,
i-a secat
r oftat
durat.

arțar,
fost amar
um purtat
st argat.

de iar
hotar
mar
le chin
r hain.
tostat
-nvățat
gărim
să fim?
scăpat

De greul oftat,
Cît am îndurat?

Foaie de arțar
Foaie verde iar
Ne-a-nvățat partidul
Cum să tragem zidul
Intre ieri și azi,
Să-ngropăm necaz,
Și traiul de chin
La chiabur hain.
El ne-a arătat
Drumu-adevărat
Care l-am urmat
Și-am făcut în sat
Toți de o potrivă
Mîndră colectivă.
Ne-am unit pămîntul

Munca și avîntul
In gospodărie.

Verde iasomie
Uite ce mîndriel
Pe întins ogor
Brazdă de tractor
Taie brazde-adînci,
Dă-n răzoare brînci.
Muncim mai ușor,
Munca ni-e cu spor.

Holde ca un riu,
Nalte pînă-n briu,
Numai grtu pe-ales
lest an am cules.

Foaie de mîlin
Cui să mulțumim,
Că ne veselim,
Și bine trăim?
Că ni-e masa plină
Și viața senină?

Partidului drag
Să-i cîntăm cu drag
Că ne-a izbăvit
De trai obidit.

Culeasă din satul
Văleni, raionul Lăpuș,
de CHIRA VERA

Strigături în cinstea Congresului

Cu partidu' nostru drag
Noi oprim nevoia-n prag;
Casa ne-o-nflorim cu flori
Ca de oameni muncitori;
Strîmbătatea am legat-o
Și din casă-am măturat-o.

Auzită de la o horă la
Floreasca-București

Frunzuliță măr ales
Măr de ionatan,
Merge țara la Congres
La slîrșit de plan.
Frunzuliță ca răsura
Du-mi „Albină” strigătura

Și mi-o pune unde-o spune
Că sînt gîndurile bune.

Umple inima și gura
Cu dulceața versului
In cinstea Congresului.

Foaie verde, foi tărcate
Noi cu toți am înțeles
Să întîmpinăm, măi frate
Cu ogoare-nsămîntate
Și cu cotele predate
Al partidului Congres,
Știind bine că așa
Întărim Republica.

Auzite de AL. BALANESCU
corespondent
com. Lăschia-Lăpuș

PĂSĂRICĂ, PĂSĂREA...

Păsărică, păsărea

Stai și-ascultă vorba mea
Pure-o la inima ta

Și s-o duci cînd vei zbura
In toată republica:

In toată lumea vestește

Că republica mea crește,

Ca o floare-nfloarește,

Că-i a celui ce muncește.

de la AUREL SANDULESCU
(Rădăuți)

INVĂȚĂTORUL DE ȚARĂ

povestire de MARIA ARSENE

Era în vara anului 1942. Autobuzul cobora încet. Pe băncile înguste, pasagerii se legănau amețiți de căldura și izul aspru al benzinei

In colțul canapelierii de lângă fereastra autobuzului, învățătorul își picura mai departe și în șoaptă, cuvintele:

— E greu... Apasă pe grumajii noștri... Burghazia, moșierimea ne sug fără milă vлага... Închisorile gem... Cei mai buni fii ai poporului muncitor... Am fost pe front... Vin de acolo și-am văzut. Acolo libertatea nu-i pe hîrtie și nici în casele de fier ale bancherilor... Munca este prețuită... Țăranii muncitori și colhoznicii duc o viață fericită... Da... Da... In Uniunea Sovietică... Patria libertății și a fericirii... Lîngă el, un țăran desculț și necăjit răspunde, abia mișcîndu-și buzele:

— Vin de la spital... Trei săptămîni am alergat cu copilul... Cu cel mic... N-au vrut să mi-l primească... Bani! Bani! De unde? Am vîndut două prăjini de arătură... Patru le-avusei cu toatele S-au dus. Ducă-se. Fusei acasă la doctor... Abia după ce mi-a luat gologanii a făcut biletul de intrare în spital... Și nu știu dacă copilul va scăpa... Off!

Vreme de două ceasuri autobuzul hurducă pe șoseaua națională, plină cu gropi; cînd ajunge în inima țîrgului, la autogară, plutonierul de jandarmi strigă către șofer:

— Stai! Stai așa!
Ușița autobuzului lu smulsă într-o parte. Capul smolit al plutonierului de jandarmi cu mustățile pe oală și ochii de dihor se vîri înăuntru. Privirea lui trecu, zgîrlind fețele.

— Coborîți pe rînd! Legitimațiile și desfăceți bagajele

Învățătorul tăcu și rămase nemișcat. Nici o zvicnitură. Nici o tresărire. Apoi, încet, fără să clipească din ochi, desfăcu servieta neagră de mușama, trase un sul îngust de hîrtie, învelit într-un jurnal, și-l împinse către cel de lîngă dînsul.

— Off! Iarăși trebuie să așteptăm... gemu țăranul, sul-și desfăcu trosnind brațele. Apoi luă liniștit sulul de ziare, îl așeză, gospodărește, în fundul coșului de sub picioare, acoperindu-le cu boarfele dinăuntru.

— Jos! jos! Actele și bagajul. Călătorii se opreau în ușa mașinii, prezentau actele și bagajul, apoi se rînduiau, tăcuți și necăjiți de-a lungul șoselei.

Din spatele plutonierului se desprinsese un ins cu pălăria trasă pînă la rădăcina nasului.

— Dumneata ești învățătorul din Stănești?

— Da.
Ochii jandarmului sclipiră de bucurie.

— Aha! Domnul... Domnul Nicu. Te rog, poștește după mine aici.

Abia atunci învățătorul descoperi pe insul cu haine sure, ochelari de soare și pălăria trasă pe frunte, a cărui figură își reaminti c-o mai văzuse de cîteva ori, învîrtindu-se pe lîngă el, în orașelul micuț, de pe malul Dunării, unde se ducea deseori. Un agent. Agent al Siguranței.

— Învățătorul din Stănești?

— Eu.

— Actele!

— Iată-le.

— Ai fost pe front? Ești în concediu?

— În permisie.

— Și ce-ai căutat la București?

— Am fost după cărți.

— Cărți?

— Da. Cărți de școală.

— Așa?

— Așa.

Agentul își măsură atent vîrfurile pantofilor...

— Vino te rog pînă la post. Este la doi pași de-aci

— Sînt arestat?

— Nuuu! Vii doar pentru zece minute. Mai prinzi încă mașina. Domnule plutonier! Dumnealui vine cu noi. Ceilalți pasageri se pot urca în mașină. Nu mai e nevoie de controlat bagajele. Spune șoferului s-aștepte puțin.

— Am înțeles.

— Ce bagaj ai?

— Servieta

— Alțeva nimic?

— Nu

— Nimic, nimic?

— Am spus.

— Bineee! Buzunarele și servieta... Desfă-le și dezbracă-te... Hai, hai, nu mai sta pe gînduri. Învățătorul se supuse, liniștit. Nici în buzunare, nici în servieta nu se găsea nimic din ceea ce căutau jandarmii. Supărat că a dat greș, plutonierul porunci șoferului:

— Dă-i drumul!

...Mașina zbură pe șosea. Țăranul se lipi de învățător

— Așa frate, trecurăm și de asta...

— Trecurăm...

— Intinde geanta să-ți pun pachetul în ea. Ias-o jos... Mai! Mai! Și... Nu te superi?

— Ce-i?

— Am oprit un ziar.

— Cum? Ce?

— Nu te speria. Am desfăcut la un colț și am văzut semnul. Secera și ciocanul... Nu știu carte... Dar fiu-meu cel mare, care a venit rănit de pe front... E și el cu ideea asta... Are să se bucure... N-avea nici o teamă...

Învățătorul privi cu drag către țăran. Îi strînse mîna. Peste puțin timp se despărțiră. Dar întîmplarea din mașină n-aveau s-o uite niciodată.

În patria constructorilor comunismului

Intr-un colhoz din apropierea Moscovei

Pînă la închiderea Expoziției Agricole Unionale de la Moscova, numeroși vizitatori au admirat aici minunatele realizări ale colhozurilor din Uniunea Sovietică. Mulți s-au oprit și în fața standurilor colhozului „Vorosilov” din raionul Uhtomsk, regiunea Moscova.

Fără îndoială, fiecare și-a pus următoarea întrebare: Cum a reușit acest colhoz, care are numai 400 hectare pământ arabil, să obțină în anul 1954 un venit de 5.757.000 ruble?

RODNICIA SOLULUI CREȘTE NEINCETAT

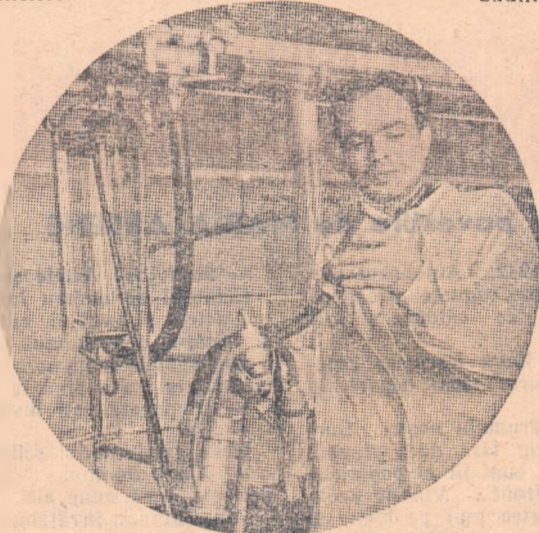
Cîmpiile colhozului se întind de-a lungul autostrăzii care duce spre Riazan, la o distanță de 26 km. de Moscova. După ce țărani muncitori din satele Vihino, Viazovka, Vladicino, Litkarino și Turaevo s-au unit în colhozul „Vorosilov”, ei au început lupta planificată pentru sporirea rodnicii pămîntului. Asolamentul cu semănături de ierburi perene, adîncirea trentată a stratului arabil, introducerea unor cantități mari de îngrășăminte organice și minerale (pînă la 100 de tone la hectar) au dat rezultate bune. Ultima analiză a solului a arătat că stratul arabil, care fusese adîncit pînă la 35 cm., conține 7-8 la sută humus, o rezervă îndestulătoare de azot, fosfor și potasiu. Cu toată vara secetoasă, recolta de cartofi a fost pe întreaga suprafață de 140 hectare în jurul a 200 chintale la hectar. S-a distribuit o mare cantitate de cartofi pentru zilele-muncă, s-a păstrat o rezervă pentru sămîntă și au mai rămas mari cantități pentru vite. Șefii de brigăzi Ivan Silin și Konstantin Dronov, folosind irigația, cultivă varză țirzie. Ei au recoltat cîte 80.000 kg. la hectar. Pătlașelele roșii au dat 44.000 kg. la hectar.

Legumele se cultivă aici în cuiburi așezate în pătrat, ceea ce permite să se mecanizeze lucrările de întreținere și îngrășarea suplimentară a plan-

telor. Această metodă de în-sămîntare îngăduie folosirea tehnicii pe scară largă. Pe cîmpurile colhozului lucrează o brigadă de tractoare a S.M.T.-ului din Uhtomsk, care este înzestrată cu plantatoare de cartofi, semănători de legume, mașini de plantat răsaduri, cultivatează îngrășătoare, mașini pentru recoltarea cartofilor și altele.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI ȘI AL TEHNICII

Un rol însemnat în sporirea recoltelor de legume îl joacă ghiivecele nutritive. Anul trecut au fost confecționate

N. Kunțevici, mecanicul colhozului, verifică aparatul electric de muls.

3.000.000 ghiivece în care s-au plantat toate răsadurile de varză și de roșii. Acest lucru a asigurat creșterea fără întrerupere a plantelor și a ajutat la sporirea recoltei.

Legumicultorii practică pe scară largă culturile intercalate și culturile dense. După ridichi, în aceeași vară se seamănă roșii. Pînă crește varza țirzie, între căpățînile acesteia are timp să ajungă la maturitate conopida. Morcovul este adeseori vecinul salatei. Înainte de sădirea roșiilor, pe aceleași parcele se seamănă ridichi și salată. După recoltarea verzei timpurii, se seamănă ceapă, morcovi sau sfeclă, care intră în iarnă, iar

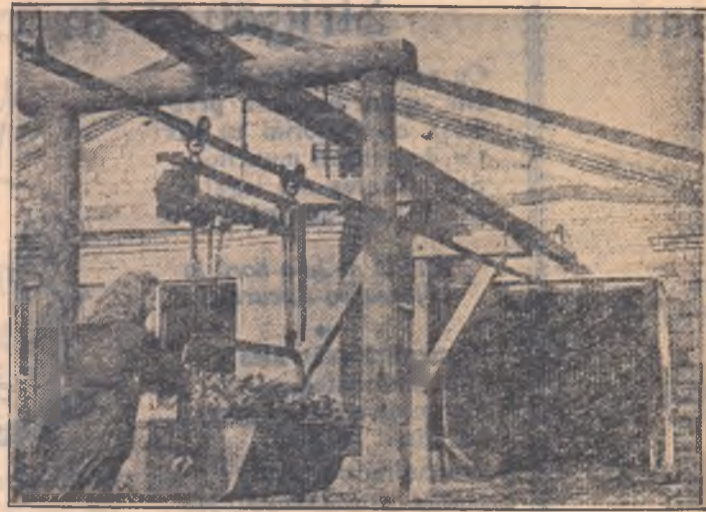
în anul următor ajung la maturitate cu aproape o lună mai devreme decît de obicei.

În vara aceasta toate cîmpurile au fost irigate. Colhozul a construit un sistem de irigație perfecționat. În apropiere de apeductul orașului s-au construit patru castele de apă, care sînt alimentate de fîntîni speciale. Apele de scurgere trecînd prin țevi și prin igheburji de cărămizi ajung în canale de evacuare, iar de aici — în brazdele de irigare, care se trag după ce au răsărit plantele.

Dar legumicultorii nu ar fi putut obține toate aceste realizări dacă artelul nu ar fi avut gospodăria de sere și răsadnițe, unde se produce o mare cantitate de răsaduri.

În prezent colhozul „Vorosilov” are cinci sere, iar alte trei se află în curs de construcție. Numărul ramelor de răsadnițe a ajuns la 10.000. Serele sînt încălzite cu ajutorul gazului metan care este foarte economic.

Din cultura cartofilor și a legumelor colhozul realizează un venit anual de 3.500.000 ruble. Pentru fiecare zi-muncă, colhoznicii primesc, în afară de bani, cîte 8 kg. legume. Totodată pentru fiecare zi-muncă se vor mai împărți și cîte 2,5 kg. legume pentru depășirea planurilor de producție la hectar și în medie cîte încă 10 ruble lucrătorilor din sere. Livada colhozului, care se

Funicularul pentru transportul nutrețurilor în grajd.

întinde pe o suprafață de 75 hectare, a dat o recoltă bogată de fructe. Ea rodește bogat în fiecare an, datorită introducerii sistematice a îngrășămintelor organice și minerale, precum și irigațiilor.

MINDRIA COLHOZULUI

O mîndrie a colhoznicilor o constituie fermele zootehnice. În ultimii ani, aici s-au ridicat noi construcții: cocini de porci, un coteț de păsări, o bucătărie de nutrețuri, un depozit de cartofi, instalații de siloz betonate, toate legate între ele printr-o centură de funicular lungă de peste 2 km.

Grajdul de vaci cu patru rînduri pentru 200 de vite, construit recent din elemente prefabricate de beton armat, este înzestrat cu adăpători automate, instalații pentru mulsul electric și troace din beton armat. Cinci linii de funicular leagă grajdul cu secția nutrețurilor, cu santuri-

le de siloz, cu depozitul de fin, cu platforma de gunoi. Există încăperi separate pentru primirea și răcirea laptei, pentru spălarea vaselor, pentru garderobă și pentru camera de dușuri a mulgătoarelor.

Planul prevede obținerea de la cele 170 vaci a unei cantități lunare de 70.000 litri de lapte. În ultimele trei luni cantitatea medie de lapte obținută a atins însă aproape 80.000 litri.

Datorită unei munci organizate, datorită aplicării tehnicii celei mai înaintate, colhozul „Vorosilov” a obținut rezultate cu adevărat uimitoare. Colhoznicii nu se mulțumesc însă cu cele făcute pînă în prezent. Ei știu că îmbunătățindu-și și mai mult munca, sporind rodnicia pămîntului și productivitatea vitelor, vor spori și veniturile colhozului, venituri care în anul acesta se vor ridica la aproximativ 6.000.000 ruble.

S. NOVIKOV

Ne scriu colectivității

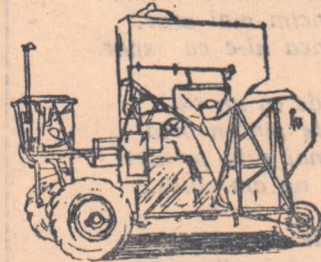
Am văzut ziua noastră de mîine

Printre țărani muncitori care au fost în toamna aceasta la Moscova pentru a vedea minunățiile din Expoziția Agricolă Unională, m-am numărat și eu. Drept să vă spun am rămas uimit de tot ce am văzut acolo. Vaci de rasa Kostroma, care dau fiecare peste 10.000 litri de lapte anual, berbeci de rasa Askania și Kerkeș în greutate de 160 kg, fiecare, care dau an de an cîte 17 kg. lînă fină, panouri care arătau cum colhozul „Budionfi” a scos în anul 1953 de pe suprafața de 1.076 hectare cultivate cu griu de toamnă, o producție medie de 3.350 kg. la hectar; iar un alt colhoz a obținut 60.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar. Pe unde am trecut, prin pavilioanele Expoziției am văzut vite mari și frumoase, producții de cereale și legume neîntîlnite în țara noastră. Mi-am dat seama că aceste succese se datoresc în mare parte mecanizării. De pildă, lîngă o combină de recoltat păioase am văzut o combină de recoltat porumb. Ea recoltează și curăță știuleții de boabe, toacă cocenii și-i aruncă într-o ladă. Această combină la care lucrează numai 4 oameni, înlocuiește munca a vreo 70 de oameni. Printre numeroasele mașini de tot felul am văzut și mașina de plantat răsaduri în pătrat, care în același timp udă plantele și introduce și îngrășămintele necesare. Mașina este deservită de 6 colhoznici. O altă mașină face ghiivece nutritive și le așează în pătrat.

Am mai vizitat și colhozul „Lenin” de lîngă Moscova. Dacă la Expoziția Unională mi-am dat seama de ce înseamnă în fapt folosirea mașinilor în munca agricolă, apoi la colhozul „Lenin” m-am convins de rostul dezvoltării sectorului zootehnic. Aici am văzut o creație de 200 vaci de lapte. Fiecare vacă dă la mulsoare — în timpul verii — cîte 50 kg. lapte pe zi. O îngrijitoare, avînd în primire 50 de vaci, reușește totuși să le hrănească pe toate și să le mulgă de patru ori pe zi cu mașini speciale de muls, deoarece în colhoz toată mun-

În Uniunea Sovietică am văzut ziua noastră de mîine. La întoarcere, m-am sfătuit cu tovarășul Nicolae Rada, președintele gospodăriei agricole colective și cu Nicolae Roșogu, secretarul organizației de partid, din gospodărie. Ne-am alcătuit împreună un plan de muncă. Vreau să povestesc colectivității, precum și țărănilor muncitori din comună tot ce am văzut la Expoziția Agricolă Unională de la Moscova și la colhozul „Lenin”. Cele văzute la colhoznicii sovietici, ne vor fi călăuză în muncă, în stăruința de a spori avutul colectivei noastre. În anul viitor, vom înființa o fermă cu 10 vaci de lapte, vom spori numărul porcilor de la 50 cîți avem acum la 100, iar al oilor de lapte de la 160 la 300. De asemenea, vom înființa o crescătorie de 200 păsări și o prisacă de 25 familii de albine.

Cu bucurie vă spun că cele văzute la Moscova mi-au dat forțe sporite. Folosirea mecanizării, a cuceririlor științei agro-tehnice și zootehnice înaintate, iată calea spre bogăție. Pe această cale pășește astăzi alături de mii de unități cooperatiste din agricultură și gospodăria noastră colectivă. Marea gospodărie socialistă, aceasta este chezașia belșugului și a bineistării.

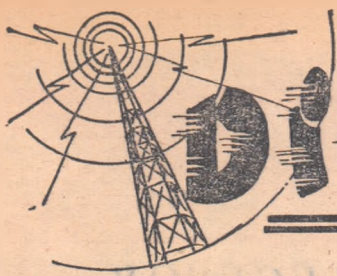

ca se face mecanizat. Am vizitat apoi grajdul vitelor. Cînd l-am văzut, am crezut că sînt minzați de un an. Dar am aflat că abia împliniseră patru luni. Atît în grajdul vacilor, în al vitelor, cît și la maternitatea de scroafe și la cotețul celor 1.500 găini albe era o curățenie ca la farmacie. Găinile, pe lîngă faptul că sînt bine hrănite, sînt supuse din cînd în cînd și la un tratament cu raze ultraviolete, ca să producă ouă mai multe.

PAUL IOANA
membră în gospodăria agricolă colectivă „Viața Nouă” comuna Dejot-Nisip, raionul Oltețu.

Colhoznica Maria Kozlova strînge castraveții în sera colhozului.

DIN TOATĂ LUMEA

O prietenie frățească pusă în slujba păcii

de prof. univ. Edwin Glaser

Timp de câteva săptămâni, tovarășii N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov, prim secretar al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice au vizitat India și Birmania, mari țări asiatice. Popoarele indian și birman au primit pe conducătorii sovietici așa cum n-au fost primiți vreodată, în aceste țări, alți conducători de stat.

Pe ori unde au trecut, norodul a venit în întâmpinarea tovarășilor Bulganin și Hrușciov, sărbătorește, prietenește, cu flori, spunându-le: „Frați”. Miniștrii și primarii din India și Birmania, în cuvântul de bun sosire pe care l-au rostit, spuneau: „Uitați-vă în ochii oamenilor care vă înconjoară! Veți înțelege atunci, mai bine decât o pot spune cuvintele noastre, cu câtă dragoste sinteți înconjurați și primiți de oamenii acestor locuri”.

Popoarele din Asia simt și înțeleg că acolo, în Uniunea Sovietică, trăiesc popoare care cu zeci de ani în urmă au dus ca și ele o luptă înțeleasă pentru libertate și independență. Făurirea statului sovietic a dovedit omenirii ceea ce este în stare să înlăturească poporul muncitor atunci când luptă pentru interesele sale, pentru libertate și independență.

Uniunea Sovietică respectă toate țările — mari și mici, — nu le impune orinduirea sa socială, ideologia sa. Uniunea Sovietică duce neabătut lupta pentru statornicirea păcii în lumea întreagă. Țara Sovietică este alături de lupta pentru libertatea popoarelor și se pronunță împotriva aspirării unor popoare de către alte popoare. De aceea popoarele Asiei privesc cu încredere spre poporul sovietic și îl iubesc ca pe un frate puernic, înțelept și bun.

Vizita prietenească a conducătorilor sovietici adevărate încă odată trădăciia principiului conviețuirii pașnice a statelor cu orinduire diferite. Pentru ca statele și popoarele să trăiască în pace unele cu altele, să se ajute prietenește între ele, nu este nevoie neapărat ca guvernele lor să gândească la fel în toate problemele vieții, nu este neapărată nevoie ca ele să-și orinduiască treburile în același fel. Pentru a trăi în pace și prietenie ajunge ca țările să nu încerce a se amesteca în treburile lăuntrice ale altora, să dorească sincer pacea.

Mai sînt însă guverne ale unor țări care nu înțeleg acest adevăr simplu și mai ales nu înțeleg să se poarte prietenește față de alte popoare. Astfel, tocmai în timpul vizitei în India a conducătorilor sovietici, secretarul de stat al S.U.A., Dulles, împreună cu ministrul Afacerilor Externe al Portugaliei, Cunha, au declarat că Goa — colonie portugheză în India — este provincie portugheză, adică va trebui să rămână Portugaliei.

Uniunea Sovietică dovedește prin fapte popoarelor din Asia prietenia sa frățească. Guvernul american le arată disprețul și dușmănia sa. Iată pentru ce popoarele Asiei, în rînd cu toate popoarele lumii, iubesc din adîncul inimii pe oamenii sovietici, stegarii păcii și libertății popoarelor și urăsc pe cei ce uneltesc împotriva dreptului popoarelor la pace, libertate și fericire.

NOTE POLITICE

PINGARITORUL

Li Sin Man și clișia sa sînt la mare ananghie! De luni de zile discută cu aprindere: ce nume să aibă în viitor orașul Seul?

Căpetenia clișii din Coreea de sud a ținut de altfel și o cuvîntare în jurul acestei „probleme”. Guvernul marionetă s-a ocupat în ședințe speciale de schimbarea numelui capitalei Coreei de sud, socotind-o drept o „urgentă” problemă de stat. S-au luat și măsuri: guvernul a înființat o „comisie pentru

Intenția vîtafului și a clișii sale nu e însă de loc pe placul poporului Coreei de sud. Vestea schimbării numelui capitalei a stîrnit o adevărată revoltă în sinul maselor populare. Și pe bună dreptate. Poporul coreean nu vrea să vadă pingărită tradiția unui străvechi oraș dîndu-i numele unui trădător. Mîliioanele de oameni din Coreea de sud știu că împilările și neagra mizerie, războiul pustiitor care s-a abătut asupra țării lor se datoresc politicii trădătoare dusă de Li Sin Man, slugoj al imperialiștilor americani.

nos Aires, capitala Argentinei. Și cum în această țară cetățenii nu au de loc păreri bune despre imperialiștii din S.U.A., Holland s-a apucat să le țină o conferință despre „binefacerile” economice pe care le revărsă S.U.A. asupra țărilor latino-americane. Printre aceste țări se numără și Argentina.

Popoarele știu însă că acolo unde reușesc să se aciuze im-

ORATORUL SI-A PRIMIT „APLAUZELE”

Henry Holland este politician cu funcție înaltă în Statele Unite ale Americii. Intre altele, el se ocupă și de așa zisele probleme „interamericane”.

Dornic să vadă care este situația sectorului său de activitate, pe „teren”, și să dea și o mîngă de ajutor la nevoie, Holland a plecat să viziteze unele țări din America Latină. Așa se face că a poposit în orașul Bue-

perialistii americani ei devin o adevărată pacoste. De aceea, cetățenii argentinieni s-au grăbit să dea oratorului amintit răspunsul cuvenit. La ieșirea din sala de conferințe, Holland a fost întâmpinat de o mare mulțime de oameni care strigau: „Jos imperialismul yankeu! Ne-am săturat de voi în Argentina!”

schimbarea numelui capitalei”. Tîmbălăul în jurul schimbării numelui orașului Seul continuă în coloanele fițuicilor lor.

De unde s-a iscat această „problemă” care dă atîta bătaie de cap listmaniştilor? După cum a spus însuși Li Sin Man, stăpînitorul lui, imperialiștilor americani, nu le este pe plac numele capitalei. Li se încurcă limba cînd pronunță SEUL. Grijiu să nu-și supere stăpînii, Li Sin Man a dat deci poruncă să fie schimbat numele de SEUL cu un altul. Care? Să i se zică „UNAM” spune clișia listmanistă. De ce? Fiindcă „Unam” este cel de al doilea nume pe care îl poartă Li Sin Man.

Dela o SĂPTĂMÎNĂ la alta

Vizita conducătorilor sovietici în Republica India

Terminîndu-și vizita prietenească în Birmania, conducătorii sovietici s-au reîntors în India. Puposind în Diapur și Kașmir — aflate în nordul Indiei N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au fost salutați pretutindeni cu dragoste și căldură, de către populație. Pe ori unde au trecut, sute de mii de oameni le-au ieșit în întâmpinare, salutîndu-i prin cuvintele devenite populare astăzi în India: „Rușii și indienii sînt frați!” După terminarea vizitei prietenești în India, — conducătorii sovietici vor fi oaspeții poporului afgan.

S. U. A. sprijină fățiș ocuparea colonială

Oamenii politici americani obișnuiesc să spună în cuvîntările lor că S.U.A. sînt împotriva ocupării altor popoare. Această în vorbe. La faptele lucrurile iau altă întorsătură. Astfel, într-un comunicat americano-portughez se spune că teritoriul indian Goa ar fi „provincie portugheză”. Secretarul de stat american, Dulles, a întărit apoi printr-o cuvîntare cuprînsul comunicatului. Dar Goa se află, după cum este bine știut, în cuprînsul Indiei. Portughezii au ajuns stăpîni aci și în alte teritorii indiene prin războaie cotropitoare, duse cu cîteva sute de ani în urmă.

Declarația americano-portugheză și cuvîntarea lui Dulles cu privire la teritoriul Goa au avut loc cam în același timp cu vizita conducătorilor sovietici în India. Poporul indian a salutat cu bucurie și recunoștință declarațiile conducătorilor sovietici, care au condamnat colonialismul. Tovarășul Hrușciov a spus într-una din cuvîntările sale că mai de vreme sau mai tîrziu, Goa se va elibera de sub stăpînirea portugheză și va intra în Republica India.

Poporul indian își dă seama că în Uniunea Sovietică are un bun și încercat prieten. În același timp a reieșit din nou cu tărie, faptul că imperialiștii americani se afirmă din nou ca dușmani ai libertății popoarelor.

Fapte și MĂRTURISIRI

Hrană din lăzile de gunoi

De curînd, în ziarul american „The Detroit Free Press” a apărut următoarea știre: „In New Orleans, statul Luisiana (S.U.A.), doi copii — William și Laurence Baughman, de 5 și 7 ani — s-au otrăvit cu resturi de mîncare găsite prin cutiile cu gunoaie. Tatăl lor, de meserie docher, trăia cu întreaga sa familie, de 9 persoane, într-o cameră cu un singur pat. Dar aceasta nu e singura familie din S.U.A. împovărată de nevoi. A cincea parte din populație, adică 8.300.000 familii se zbat în lipsuri. Alți 6.200.000 americani

neacășătoriți duc o viață de mizerie. În ultimii 6-7 ani în Statele Unite ale Americii prețurile au crescut neîncetat.

Scumpire, articolelor de primă necesitate

Începînd din 1947, în Anglia prețurile la articolele de primă necesitate au crescut cu aproximativ 50 la sută. În general costul vieții a crescut cu o dată și jumătate față de anul 1947. Cu toate acestea, acum o lună, parlamentul englez a hotărît sporirea impozitelor la toate articolele de consum, cu 20 la sută.

AFGANISTANUL

Șiruri nesfîrșite de munți cu pîscuri semețe, întretăiate ici-colo de văi cu ape rezezi. Un ținut muntos, întins pe o suprafață de 655.000 km. pătrați și locuit de un popor harnic, care numără aproape 12 milioane oameni, — aceasta este înfățișarea Afganistanului. Aflat în inima Asiei, Afganistanul are ca vecini U.R.S.S., Pakistanul și Iranul. O limbă de pămînt îl leagă și de R.P. Chineză.

Răsfoind cartea istoriei poporului afgan, din filele ei desprindem o viață plină de zbucium și luptă. Cu veacuri în urmă, cînd afganii vietuiau în triburi, păstorînd mari turme de vite, prin văile apelor sau pe culmile muntilor, asupra lor s-au năpustit cotronitorii străini persani și mongoli. Încleștarea cu dușmanii a fost cruntă. După veacuri de luptă poporul afgan a scuturat jugul cotronitorilor.

Spre sfîrșitul veacului trecut, după ce s-au cuibărit în India, colonialiștii englezi poficioși după aurul, petrolul, bumbacul, lîna și toate avuțiile Afganistanului s-au năpustit lacomi asupra acestei țări. Stăpînirea engleză a adus populației afgane jale, lacrimi și sînge. Oamenii trăiau în adîncă mizerie. Toate bogățiile

țării luau drumul Angliei. Abia în anul 1919, stăpînirea engleză a fost înlăturată. Poporul afgan și-a cucerit libertatea și singur și-a croit drumul propriu în viață.

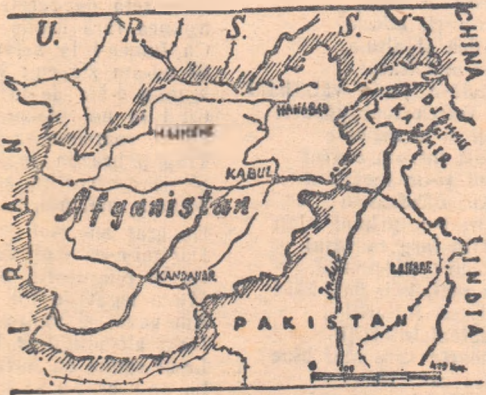
Asuprirea colonialistă a lăsat însă rani adînci, greu de tămăduit. În această țară, aproape că nici nu poate fi vorba de existența unei industrii naționale. Cele 20 mii in-

cest prieten de nădejde l-a găsit în poporul sovietic.

Încă din anul 1921, între Afganistan și Uniunea Sovietică s-au statornicit legături de prietenie și bună vecinătate. Cu scurgerea anilor, aceste legături s-au dezvoltat și mai mult. Potrivit acordurilor sovieto-afgane, Uniunea Sovietică trimite în Afganistan produse petrolifere, metale, medicamente, țesături de bumbac, zahăr, automobile, primînd în schimb lînă, piei de animale, fructe. Uniunea Sovietică s-a angajat să acorde Afganistanului credite pentru construirea unei mori, a unei fabrici de piine, a unor silozuri, precum și a unei uzine de asfalt și beton.

În dorința sa de a-și reconstrui țara, poporul afgan merge pe drumul înțelegerii și prieteniei cu toate popoarele. Acest lucru nu convine imperialiștilor. Prin uneltiri vrăjmase imperialiștii voiau să înglobeze Afganistanul în grupările lor militare. Poporul afgan a respins însă un asemenea drum. El a suferit destul de pe urma războaielor puse la cale de imperialiști și e sătul de jugul stăpînirii străine. Poporul afgan dorește să ducă o viață omenească, în strînsă prietenie și colaborare cu toate popoarele lumii.

GH. FLEANCU

treprinderi de industrie ușoară, nu împlinesc decât abia 10—15 la sută din nevoile poporului. Agricultură ocupă numai 2—3 la sută din suprafața țării. Ogoarele se muncesc cu mijloace de lucru înapoiate. Cea mai mare parte a populației este încă analfabetă. Poporul afgan se străduiește să înlăture treptat urmele trecutului. Această dorință l-a făcut să pornească în căutarea unui bun prieten, sincer, care să-l sprijine în lichidarea rămînerii în urmă a țării. Si a-

PLUGUȘORUL recoltelor mari

Aho, aho, copii și frați
La mai stați și nu mințați
Și din inimă urați
C-am pornit colindători
La țărani muncitori
Să le spunem vorbă bună
Ca un cânt purtat de strună,
Cînd o fi la primăvară
Cum se seamănă și ară,
Cum să crească spice grele
Peste cimpuri și vilcele,
Cum să-nalțe minde clăi
La mai mințați măi, flăcăi!

Hăi, hăi, hăi!
Sus pe deal și jos pe vale
Bate omul harnic cale.
Plugurile toate-i ară
De cu zori și pînă-n seară
Pluguri mari cu cinci brazdare
Duse zdravăn de tractoare
De tractoare năzdrăvane
Ce trag brazde pe tîpșane,
Brazde-adînci și brazde grele
Să rodească holde-n ele,
Holde noi, îmbelșugate
In rinduri încrucișate,
Spicul greu, voinic și mare
Să se-nalțe către soare,
Să se-nalțe spre lumină
Și să-ți fie casa plină.
Și iar roată măi flăcăi!

Hăi, hăi, hăi!
Iarna-i grea, omătul mare,
Semne bune anul are,
Vîntul spulberă și-aleargă
Pe cimpia noastră largă
Dar nu-i vîntul mai cu zor
Decît omul muncitor
Care-n toamnă a ieșit
Și opreliști a-ntocmit
Nămeții să mi-i oprească,
Bobul să mi-l ocrotească.
La mai mințați măi flăcăi!

Hăi, hăi, hăi!
Mîndră mai e primăvara,
Crește grîul și secara,
Urcă sus, cu fruntea-n soare
Peste-nînderi de ogoare.
Dar de jos, prin grîul verde
Ce se-arată, ce se vede?
Uite-o măi că se arată
Buruiana blestemată!
Dușmănoasa de neghină
Crește grîului vecină.
Dar cînd soarele răsare
Iese omul pe ogoare,
Intră-n lanuri pînă la briu,
Zmulge neghina din grîu
De rămîne fir curat
Tot voinic și-nalt de stat.
Și iar roată măi flăcăi!

Hăi, hăi, hăi!
Treaba-i bună și cu spor
La țaranul muncitor,
Dacă o-nțelegi și vrei
Ca s-o faci la vremea ei!
Crește rodul, crește sporul,
Dacă-ți îngrijești ogorul,
Rodu-i bun și podu-ți geme
Cînd faci muncile la vreme;
Treaba-dacă o amii
Tot prin coadă-ai să rămii.
Și iar roată măi flăcăi!

Hăi, hăi, hăi!
Ascultați ce spunem noi:
Să nu faceți mușuroi
La porumbul din tarla
Și nu-i dați cu rarița.
Ci mai bine dați cu sapa
Ca să se păstreze apa,
Și să crească din pămînt
Strujanul voinic în vînt.
Cînd îl prășești prima dată
Piere buruiana toată,
Cînd prășești a doua oară
Firul suie ca pe scară,
Cînd prășești și-a treia oară
Grindina nu-l mai doboară;
De patru ori de-l prășești
Rodește cît nu gîndești.
La mai mințați măi flăcăi!

Hăi, hăi, hăi!
Iar de vreți, acum firtați
Și mai multe să aflați
Despre grîu, despre porumb,
Despre tot ce crește-n cîmp,
Adăpați-vă de zor
Dintr-al cărților izvor,
Ca s-aveți în casă spor
Și belșug în viitor.

De urat, am mai ura,
Dar ni-e teamă c-o-nnopta
Și avem a colinda
Multe case luminate,
Multe mese-mbelșugate.
La mulți ani cu sănătate

PLUGUȘORUL CINCINALULUI

Aho aho, copii și frați
Stați puțin și nu mințați
Proptiți caru-n bolovani
Oprîți pasul la plăvani
Lîngă ei v-alăturați
Și cuvîntu-mi-ascultați:
Fost-a fost acu cinci ani
Un flăcău mîndru la sfat
Cum altu' nu s-a aflat
Și flăcăul răsărit
La mari fapte s-a pornit
Da' nu singur și răzleț
Ci și-a luat firtați de preț
Un fierar,
Un cărturar
Și-ncă, mare, un voinic
Ce creștea grîu-nalt la spic.
La mințați măi, hăi, hăi, hăi!
Drum de ziuă, drum de sară

Mers-au mers tuspatru-n țară
Tinereii mei feciori
Mers-au mers cinci anișori
Colindat-au colindat
Și-alți feciori au adunat
Și pe unde s-au oprit
Fapte mindre-au făptuit.
La mai ziceți măi flăcăi, hăi,
hăi, hăi!

Cînd au poposit la sate
S-au deschis șapte lăcate
Veac de veacuri ferecate:
Om cu om că s-a-nfrățit
Și pămîntu' s-a unit,
Noi unelte s-au ivit
Grîu bogat că a rodit
Și-a crescut belșugul stivă
In hambar la colectivă.
La urați-i măi flăcăi, hăi,
hăi!

Cum a pus picioru-n sat
Cel flăcău cu gînd curat
S-a dus negura din casă
Și găzoii de pe masă
Și urcātu-s-a-n tavan
Globul cela năzdrăvan
Cu lumină
Din uzină
Și mai jos pe policioară
Grai a prins o cutioară
Care-ți cîntă și grăiește
Tot ce înima-ți dorește.
La mințați și-acum copii
Că-s și alte bucurii,
hăi, hăi, hăi!

Cum sosiră-n sat voinicii
Au întinerit bunicii
Și olaltă cot la cot
Cu fiu și cu nepot
Au pășit într-o măsură
Prag înalt de-nvățătură.
Mai pocniți din bici flăcăi, hăi,
hăi, hăi!

Aho, aho, și au mai fost
Fapte multe și cu rost
Și cămin și bibliotecă
Ba și pruncilor potecă
In spre case
Luminoase
Unde văd lumina vieții
Feșii noștri, logofeșii.
La mințați de trei ori măi, hăi,
hăi, hăi!

Aho, aho și pe de rost
Să vă spun ce a mai fost:
Că au tras voinicii punți
Peste dealuri, peste munți
Peste văi, peste vilcele
Și-aleargă trenul pe ele.
Duduie a joc poiana:
Trece trenul spre Ozana.
Chiule pînă tirziu:
Trenu-ajunge-n Cerna-Jiu
Trenu' pleacă, trenu' vine
Și ne-duce numa' bine

Și la anul cînd venim
Mai bogăți să vă găsim.
Trageți plugul măi flăcăi,
Hăi, hăi, hăi!

NICOLAE NASTA

Și prin el trimite veste
Tot flăcăul din poveste.
la pocniți din bici flăcăi, hăi,
hăi, hăi!

Ei și-a fost ca să mai fie
Și-altă mare bucurie.
Munții noștri aur poartă
Și-a bătut voinicu-n poartă:
— Bade munte, am venit
Nu cu traista la cerșit
Ci cu vorbă de-nfăles
Fiîncă țării vreau să-i țes
Strai de aur dat de tine.
Zis-a muntele: No, bine
Doar vă știu acum rostu':
Aurul să fie-al vostru!
Și flăcăul cel de frunte
A bătut și la alt munte

La Petrila, cred, anume:
Zisu-i-a: să-mi dai cărbune
Că vreau țării cald să-i fie!
Și-a zis muntele-atunci: Fie!
Fac cu voi tovărășie!
la mințați de trei ori măi, hăi,
hăi, hăi!

Și-a zis Prahovei flăcăul
Să stîrpic din glie răul
Tu să-mi dai petrol cit marea,
Sonde să străpungă zarea!
Și-a mai spus flăcăul iară
Intr-o zi de primăvară:
— Bistrița de la Bicaz
Poți s-alungi tu-acel necaz
Dintr-o vreme grea, haină?
Țării vreau să-i dai lumină!
Și-a răspuns Bistrița: Vreu
Doar a țării is și eu,
Și-om ajunge mină-n mină
Pe drum larg și cu lumină
Comunismul împreună!
la urați acum flăcăi, hăi,
hăi, hăi!

Aho, aho, copii și frați
Inc-o vorbă și mințați
C-am mai spune și-am mai sta
Da' ni-e că s-o innopta
Și povestea n-om găta
Și s-o face ziurea
Pînă cînd vă vom ura.
la urați acum flăcăi, hăi,
hăi, hăi!

Celui ce firtat îi este
Flăcăului din poveste
Cel-ce l-a primit în casă
Și l-a ospătat la masă,
Cel ce i-a-ndrăgît avîntul
Și urmatu-i-a-uvîntul,
Anul nou cu bucurie
Viața lungă să îi fie
Iar ce n-o ști socotii
Zestre fie-i la copii,
Iar ce n-o ști aduna
Să mai dea și altuia.
la urați-i mai flăcăi
Să se-audă-n șapte văi, hăi!
Meargă vestea mai departe
La nepoți și la nepoate
Că ați fost într-un cuvînt
Un cuvînt și-un legămînt
Cu flăcăul năzdrăvan
Primul nostru, primul plan
Slobozit în larg ca valul
Valul Păcii: Cincinalul.
la urați măi, hăi, hăi, hăi!
Să trăiți, să înfloriți
Tot ca astăzi înfrății
Să vă poarte spre mai bine
Cincinalul-care vine
Zbor de vultur peste ani
La anu' și la mulți ani!

RODICA TOTH

PLUGUȘOR pentru o comună codașă

Aho, aho copii și frați
Stați puțin și nu mințați,
Gazdelor nu ne-alungați
Că sintem întirziați
Ci mai bine ascultați:
Mai acum o săptămînă
Vine unul din comună
Unul Stan al lui Vălug
Ca să bag cu el în plug.
Bună treabă-i zic bădie
Om făcea tovărășie
Și-om vedea ce-o să mai fie.
Pus-am eu boii la roată
Boi cum nu-s în lumea toată
Și-a adus și el doi boi
Mai-năltuți ca două oi;
Cînd unul-napoi trăgea
Celălalt se poticnea.
Dar curînd peste pămînt
Se stîrni mare un vînt
Și fără să mai îndrug
A luat boii lui Vălug
Și-atunci parcă deodată
Drumul mi s-a ușurat.
la mai mințați măi,
hăi, hăi!

Să nu-nțirzii cu uratul
Și să-mi ia înaintea altul
Am tăiat peste izlaz
Dar am dat de alt necaz
Căci curînd m-am rătăcit.
Poate n-aș fi nimerit
Dar pe-aici pe la Virtopi
Drumul este numai gropi,
Gropi adînci ca să se vadă
De sub stratul de zăpadă.
Și mi-am zis atuncea: măi
Asta-i drumul către voi,
Că-mprejur de-ai căuta
Ca el altul n-oi afla.
Am tot mers, mers-am
de-a-notul

Și cu plug, cu boi, cu totul
Că la mal cînd am ieșit
Numai bine m-am trezit
Că de glod și de noroi
Aveam bivoli, n-aveam boi.
Dați-i bice măi flăcăi,
hăi, hăi!

Cînd am pornit la urat
Am nimerit pe la sfat
Și găsit-am descuiat;
Ușa dată de perete
Și hîrtiile, pachete,
Aruncate așa hai-hui,
Date-n seama vîntului.
Am urat, tot am urat
Despre grija de la sfat,
Iară paznicul Mihai
Sforăia ca un buhai.
Mînați măi hăi, hăi!
Și-am urat belșug și spor:
Chiar la un învățător.
Inșă de după cuptor
Auzit-am mare glas:
„Spune-le că nu-s acas”.
A ieșit apoi afară
O fetiță bălăioară
Și mi-a zis așa, cu fală
„E în muncă culturală”.
Bine ar fi așa să fie,
Trage-i bice măi ilie
hăi, hăi!

Astfel tot aș fi urat
Dar curînd m-am luminat
Cînd pe-aicea printr-un sat
Lîngă-o grămadă de pietre
O gazetă de perete
Spunea fără ocoliș
Că lumea-i la seceriș;
Și mi-am zis eu: Nu-l a bună
Aștia-s d-ăia de prin lună.
Cînd la noi pleznește piatra
La ei soarele-i ca vatra,
Trageți brazdă, măi ca untul
Și să dezmoșțim pămîntul
Mînați măi, hăi, hăi!
De urat am mai ura
Dar mi-e că v-oși supăra
Că în plugușorul meu
M-am legat de tot ce-i rău.
Am văzut și multe bune
Da'n alt plugușor le-oi spune
Le-oi spune cu bucurie
La anu' care-o să vie.
Mînați măi, hăi, hăi!

G. MIHAESCU